

ע"פ 7960/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7960/16

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט ח' מלצר

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לנוער
בנצרת (השופט ס' דבור) מיום 28.9.16 בת"פ
13586-04-14

תאריך הישיבה: י"ח בשבט התשע"ז (14.2.17)

בשם המערער: עו"ד ראמי מסאלחה

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

בשם שירות המבחן לנוער: עו"ס טלי סמואל

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. בהמלצתנו חזר בו המערער מערעורו על הכרעת הדין והוא נמחק. כדי להפיס דעת המערער נציין כי לטעמנו המדובר בערעור עובדתי מובהק, נוכח ממצאי מהימנות בראש וראשונה, שלאחר עיון לא ראינו מקום להתערבות בהכרעות בית המשפט קמא כל עיקר.

ב. המערער, יליד 1996 – קטין בעת האירוע נשוא האישום הראשון – הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשני אישומים, שהאחד עניינו פגיעה במתלונן בעקבות סכסוך, וזאת על-ידי מארב ויידוי אבנים לראש המתלונן, אשר נזקק בעקבות דימום תוך מוחי לאשפוז ולשני ניתוחים, ונותרה צלקת בראשו. האישום השני עניינו הצתת משאית של מתלונן אחר, שלאחריה ירה המערער אל עבר רכבו של קרוב משפחה של אותו מתלונן, והרכב ניזוק. העבירות שבהן הורשע המערער היו, באישום הראשון, סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, חבלה חמורה בנסיבות חמורות וקשירת קשר לפשע, ובשני – הצתה, עבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלה), חבלה במזיד, קשירת קשר לביצוע פשע וירי בנשק באזור מגורים.

ג. בית המשפט קמא עיין בתסקיר שירות המבחן אשר תיאר את המערער, בן למשפחה נורמטיבית, כמי שאינו נוטל אחריות על מעשיו, מושפע מלחץ קבוצתי ואינו מפעיל שיקול דעת נכון. לא נכללה המלצה. בית המשפט קבע שני מתחמי ענישה, 18 עד 30 חודשי מאסר לאירוע יידוי האבנים (כידוע אמנם אין תיקון 113 לחוק העונשין מוחל על קטינים כשלעצמו), ו-3 עד 5 שנות מאסר לעניין האירוע השני. בסופו של יום נגזר מאסר בפועל כולל של 42 חודש ומאסרים על תנאי ל-12 ו-8 חודשים, וכן קנס וגם פיצוי בסך ₪ 10,000 המתחלק בין הקרבנות.

ד. לקראת הדיון עיינו בתסקיר עדכני של שירות המבחן לנוער, שיש לשבח את היותו מושקע ורציני. התסקיר כלל התיחסות רגשית – מובנת – של ההורים, קשר טוב של המערער עמם, תפקוד תקין במאסר והשתתפות בלימודים, תוך תחילה של הליך טיפולי במאסר, והודיה חלקית באישום השני אך לא בראשון. השירות תיאר את גורמי הסיכוי – התנהגות תקינה במאסר והשתתפות, אם גם ראשונית, בהליך טיפולי, והסיכון – העובדה שהיחס לעבירות נותר שהיה.

ה. בערעור נטען, כי המדובר במאסר ראשון העלול להשפיע לרעה על המערער בשל החברה במאסר, הזמן שחלף מאז העבירות (שאירעו בתוך כחודשיים בראשית 2014), והרשעה ראשונה למערער (היה בעבר הליך ללא הרשעה). מטעם המדינה נטען כי גזר הדין קמא היה נכון ויש לאמצו, כי הפגיעה במתלונן באישום הראשון היתה חמורה, וכי הפסיקה – שדוגמאות מתוכה הוגשו – תומכת בכך שהעונש לא היה חמור כלל.

ו. לאחר העיון לא ראינו מקום להתערב אף בעונש. אכן, צר שאדם צעיר מתחיל את חייו הבוגרים במאסר, אך העבירות בהן מדובר, כל אחת לחוד ובהיאגדן יחד, מצדיקות עונש משמעותי, והעונש שנגזר היה ראוי בנסיבות; גם אם המניע, כפי שעולה מן החומר, היה מעורבות "חמולתית", אין בכך כדי לגרוע מאחריותו האישית של המערער. הפגיעות בגוף וברכוש היו משמעותיות, והצירוף בין סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה על הפסיקה המחמירה לגביו כידוע, ההצתה, שאף היא מן העבירות החמורות שראשיתה ידועה אך סיכוי סופה אין להם שיעור, וכן הירי – כל אלה מצדיקים ענישה שיש בה חומרה; אילולא קטינות המערער באישום הראשון דומה שהיה העונש גבוה יותר. אנו מביעים את התקווה שהמערער, שהתנהגותו במאסר תקינה, ילמד את לקחו, ימשיך בתפקוד טוב במאסר, ייזקק לטיפול המוצע בשירות בתי הסוהר ויצליח בו, ואלה יעמדו לזכותו בהמשך הדרך בפורום המתאים, בלא שניטע מסמרות. חייו של המערער לפניו, וראוי שישים מאחוריו את פרק העבירות ויכין עצמו למחר, ואנו מאחלים לו זאת. איננו נעתרים איפוא לערעור.

ניתן היום, י"ט בשבט התשע"ז (15.2.2017).

שופט

שופט

המשנה לנשיאה
